

Sygn. akt IIK 189/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2014r.

Sąd Rejonowy w Kędzierzynie-Koźlu, Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Zięba

Protokolant: st. sekr. sąd. Iwona Koziulek

Za oskarżyciela Prokuraturę Rejonową w Opolu – prokurator Prokuratury Rejonowej w Kędzierzynie-Koźlu - W. K.

po rozpoznaniu w dniu 23.06.2014r., 18.08.2014r., 8.10.2014r., 27.10.2014r. w K.

sprawy M. W. (1), s. R. i M. z d. P., ur. (...) w P.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 14.02.2013r. w Komendzie Powiatowej Policji w K., po uprzednim uprzedzeniu o odpowiedzialności karnej za złożenie za fałszywego zeznania, złożył nieprawdziwe zeznania mające służyć za dowód w postępowaniu przygotowawczym o sygnaturze 4 Ds. 280/10 prowadzonym przez Prokuraturę Rejonową w Opolu (wcześniej 3 Ds. 10/13 prowadzonym przez Prokuraturę Rejonową w Kędzierzynie-Koźlu), polegające na podaniu nieprawdy, że w nocy z 13/14 lutego 2013r., „z tego drugiego radiowozu wyskoczyło dodatkowo dwóch następnych mężczyzn ubranych w mundury policyjne i ci mężczyźni podbiegli do mojego auta, w którym siedziałem i nie przedstawiając się ani nie informując mnie o powodzie kontroli, wyszarpało mnie z mojego samochodu, rzuciło mnie na ziemię i zaczęli mnie kopać po całym ciele, a najbardziej po głowie i brzuchu. (...) Kopali mnie wszyscy czterej mężczyźni i w międzyczasie mnie skuto w kajdanki. Ponadto, po tym jak już byłem skuty w kajdanki (skute ręce miałem na placach) i leżałem na ziemi na brzuchu, wszyscy nadal mnie bili pięściami po całym ciele (...) Bili mnie tak przez około 10 minut”, podczas gdy interwencja przeprowadzona w tym dniu przez funkcjonariuszy KPP w K. nie miała takiego przebiegu i była uzasadniona i została przeprowadzona zgodnie z prawem i prawidłowo, a jak wynika z opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej, obrażenia jakich doznał w jej wyniku były typowymi obrażeniami związanymi z zastosowaniem siły fizycznej i chwytów obezwładniających w wyniku zgodnej z prawem interwencji funkcjonariuszy Policji w sytuacji niezastosowania się do ich poleceń, a bicie pięściami i kopanie nogami przez kilku dorosłych mężczyzn leżącego człowieka z pewnością spowodowałyby znacznie większe obrażenia niż stwierdzone w rzeczywistości, tj. drobne otarcia naskórka okolicy stawów barkowych, klatki piersiowej, nadgarstków, zadrapań naskórka okolicy skroniowej prawej i okolicy czołowej, stłuczenia grzbietu nosa i krwiaka małżowiny usznej prawej

tj. o przestępstwo z art. 233 § 1 kk

II. w dniu 28.02.2013r. w Prokuraturze Rejonowej w Kędzierzynie-Koźlu, po uprzednim uprzedzeniu o odpowiedzialności karnej za złożenie za fałszywego zeznania, złożył nieprawdziwe zeznania mające służyć za dowód w postępowaniu przygotowawczym o sygnaturze 4 Ds. 280/10 prowadzonym przez Prokuraturę Rejonową w Opolu (wcześniej 3 Ds. 10/13 prowadzonym przez Prokuraturę Rejonową w Kędzierzynie-Koźlu), polegające na podaniu nieprawdy, że w nocy z 13/14 lutego 2013r., „bili mnie wszyscy policjanci będący na miejscu, czyli czterech”, podczas gdy interwencja przeprowadzona w tym dniu przez funkcjonariuszy KPP w K. nie miała takiego przebiegu i była uzasadniona i została przeprowadzona zgodnie z prawem i prawidłowo, a jak wynika z opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej, obrażenia jakich doznał w jej wyniku były typowymi obrażeniami związanymi z zastosowaniem siły fizycznej i chwytów obezwładniających w wyniku zgodnej z prawem interwencji funkcjonariuszy Policji w sytuacji niezastosowania się do ich poleceń, a bicie pięściami i kopanie nogami przez kilku dorosłych mężczyzn leżącego

człowieka z pewnością spowodowałyby znacznie większe obrażenia niż stwierdzone w rzeczywistości, tj. drobne otarcia naskórka okolicy stawów barkowych, klatki piersiowej, nadgarstków, zadrapań naskórka okolicy skroniowej prawej i okolicy czołowej, stłuczenia grzbietu nosa i krwiaka małżowiny usznej prawej

tj. o przestępstwo z art. 233 § 1 kk

1. w miejsce zarzucanych oskarżonemu czynów, uznaje oskarżonego **M. W. (1)** za winnego tego, że:

- w dniu 14.02.2013r. w Komendzie Powiatowej Policji w K., po uprzednim uprzedzeniu o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego zeznania, złożył nieprawdziwe zeznania mające służyć za dowód w postępowaniu przygotowawczym o sygnaturze 4 Ds. 280/13 prowadzonym przez Prokuraturę Rejonową w Opolu (wcześniej 3 Ds. 10/13 prowadzonym przez Prokuraturę Rejonową w Kędzierzynie-Koźlu), polegające na podaniu nieprawdy, iż podczas przeprowadzonej wobec niego w nocy z 13/14 lutego 2013r. przez czterech funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w K. interwencji funkcjonariusze ci po wyszarpaniu go z samochodu bili go i kopali po całym ciele, tj. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 233 § 1 kk,

- w dniu 28.02.2013r. w Prokuraturze Rejonowej w Kędzierzynie-Koźlu, po uprzednim uprzedzeniu o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego zeznania, złożył nieprawdziwe zeznania mające służyć za dowód w postępowaniu przygotowawczym o sygnaturze 4 Ds. 280/13 prowadzonym przez Prokuraturę Rejonową w Opolu (wcześniej 3 Ds. 10/13 prowadzonym przez Prokuraturę Rejonową w Kędzierzynie-Koźlu), polegające na podaniu nieprawdy, iż podczas przeprowadzonej wobec niego w nocy z 13/14 lutego 2013r. przez czterech funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w K. interwencji funkcjonariusze ci po wyszarpywaniu go z samochodu bili go i kopali po całym ciele, tj. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 233 § 1 kk,

przy czym oba wyżej opisane przestępstwa tworzą ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 kk, i wymierza mu za nie na podstawie art. 233 § 1 kk przy zast. art. 91 § 1 kk karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

2. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wyżej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszają na okres 3 (trzech) lat próby,

3. na podstawie art. 71 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk orzeka wobec oskarżonego karę grzywny w wysokości 30 (trzydziestu) stawek dziennych, ustalając wartość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych,

4. na podstawie art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 3 oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 300 zł (trzystu) złotych, w tym opłatę w łącznej kwocie 210 zł (dwustu dziesięciu) złotych.

II K 189/14

UZASADNIENIE

M. W. (2) oskarżony zostało to, że :

I. w dniu 14.02.2013r. w Komendzie Powiatowej Policji w K., po uprzednim uprzedzeniu o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego zeznania, złożył nieprawdziwe zeznania mające służyć za dowód w postępowaniu przygotowawczym o sygnaturze 4 Ds. 280/10 prowadzonym przez Prokuraturę Rejonową w Opolu (wcześniej 3 Ds. 10/13 prowadzonym przez Prokuraturę Rejonową w Kędzierzynie-Koźlu), polegające na podaniu nieprawdy, że w nocy z 13/14 lutego 2013r., „z tego drugiego radiowozu wyskoczyło dodatkowo dwóch następnych mężczyzn ubranych w mundury policyjne i ci mężczyźni podbiegli do mojego auta, w którym siedziałem i nie przedstawiając się ani nie informując mnie o powodzie kontroli, wyszarpało mnie z mojego samochodu, rzuciło mnie na ziemię i zaczęli mnie kopać po całym ciele, a najbardziej po głowie i brzuchu. (...) Kopali mnie wszyscy czterej mężczyźni i w międzyczasie mnie skuto w kajdanki. Ponadto, po tym jak już byłem skuty w kajdanki (skute ręce miałem na placach) i leżałem na ziemi na brzuchu, wszyscy nadal mnie bili pięściami po całym ciele (...) Bili mnie tak przez około 10 minut”,

podczas gdy interwencja przeprowadzona w tym dniu przez funkcjonariuszy KPP w K. nie miała takiego przebiegu i była uzasadniona i została przeprowadzona zgodnie z prawem i prawidłowo, a jak wynika z opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej, obrażenia jakich doznał w jej wyniku były typowymi obrażeniami związanymi z zastosowaniem siły fizycznej i chwytów obezwładniających w wyniku zgodnej z prawem interwencji funkcjonariuszy Policji w sytuacji niezastosowania się do ich poleceń, a bicie pięściami i kopanie nogami przez kilku dorosłych mężczyzn leżącego człowieka z pewnością spowodowałyby znacznie większe obrażenia niż stwierdzone w rzeczywistości, tj. drobne otarcia naskórka okolicy stawów barkowych, klatki piersiowej, nadgarstków, zadrapań naskórka okolicy skroniowej prawej i okolicy czołowej, stłuczenia grzbietu nosa i krwiaka małżowiny usznej prawej, to jest o przestępstwo z art. 233 § 1 kk,

II. w dniu 28.02.2013r. w Prokuraturze Rejonowej w Kędzierzynie-Koźlu, po uprzednim uprzedzeniu o odpowiedzialności karnej za złożenie za fałszywego zeznania, złożył nieprawdziwe zeznania mające służyć za dowód w postępowaniu przygotowawczym o sygnaturze 4 Ds. 280/10 prowadzonym przez Prokuraturę Rejonową w Opolu (wcześniej 3 Ds. 10/13 prowadzonym przez Prokuraturę Rejonową w Kędzierzynie-Koźlu), polegające na podaniu nieprawdy, że w nocy z 13/14 lutego 2013r., „bili mnie wszyscy policjanci będący na miejscu, czyli czterech”, podczas gdy interwencja przeprowadzona w tym dniu przez funkcjonariuszy KPP w K. nie miała takiego przebiegu i była uzasadniona i została przeprowadzona zgodnie z prawem i prawidłowo, a jak wynika z opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej, obrażenia jakich doznał w jej wyniku były typowymi obrażeniami związanymi z zastosowaniem siły fizycznej i chwytów obezwładniających w wyniku zgodnej z prawem interwencji funkcjonariuszy Policji w sytuacji niezastosowania się do ich poleceń, a bicie pięściami i kopanie nogami przez kilku dorosłych mężczyzn leżącego człowieka z pewnością spowodowałyby znacznie większe obrażenia niż stwierdzone w rzeczywistości, tj. drobne otarcia naskórka okolicy stawów barkowych, klatki piersiowej, nadgarstków, zadrapań naskórka okolicy skroniowej prawej i okolicy czołowej, stłuczenia grzbietu nosa i krwiaka małżowiny usznej prawej, to jest o przestępstwo z art. 233 § 1 kk,

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W nocy z 13 na 14 lutego 2013 r. pełniący służbę patrolową funkcjonariusze Komendy Powiatowej Policji w K. D. R. i Ł. T. po godzinie 2:00 znajdowali się w pobliżu restauracji (...)’s położonej w K. przy Al. (...). W tym czasie w restauracji tej pracowali na (...). Policjanci zauważyli przy okienku do wydawania zamówionych dań samochód osobowy marki A. o nr rej. (...), podobny do samochodu, którym wcześniej nieznanego kierowca uciekł innemu patrolowi policji. D. R. podszedł do tego pojazdu i przekazał jego kierowcy, którym okazał się później oskarżony, by po odebraniu zamówienia zatrzymał się na parkingu restauracji i przygotował dokumenty pojazdu do kontroli. Po odebraniu zamówienia oskarżony nie zastosował się do polecenia funkcjonariusza i rozpoczął ucieczkę przed radiowozem, jadąc najpierw Aleją (...), później Aleją (...), ul. (...), ul. (...), ul. (...) II.

W tym czasie, prowadzący pościg funkcjonariusze policji powiadomili o sytuacji dyżurnego KPP w K. J. P., którego później na bieżąco informowali o rozwijającej się sytuacji. Powiadomiony o pościgu drugi patrol policji w osobach funkcjonariuszy T. W. (1) i R. W. (1) dołączył do pościgu i na Alei (...) II zagroził swoim radiowozem drogę ucieczki pojazdowi oskarżonemu, zmuszając go do zjazdu na parking. Po zatrzymaniu przez oskarżonego pojazdu, funkcjonariusze podbiegli do niego, by uniemożliwić oskarżonemu dalszą ucieczkę. Po otwarciu drzwi, oskarżonemu wydano polecenie opuszczenia samochodu pod rygorem użycia wobec niego środków przymusu bezpośredniego, do czego się jednak nie zastosował, usiłując się trzymać wnętrza samochodu. W związku z tym funkcjonariusze rozpoczęły czynności wyciągania oskarżonego z samochodu, ciągnąc go jednocześnie od strony drzwi kierowcy i wypychając go w tym samym czasie na zewnątrz od strony siedzenia pasażera. Po wyciągnięciu z samochodu oskarżony stawiał opór, w związku z czym, po położeniu go przednią częścią ciała na ziemi założono mu kajdanki. W takim stanie znajdował się przez około 10 minut, to jest przez okres czasu potrzebny dla sprawdzenia, czy nie ma przy sobie niebezpiecznych przedmiotów, przeszukania samochodu i wykonania innych, związanych z tym czynności. Następnie funkcjonariusze zdjęli oskarżonemu kajdanki i umieścili go w radiowozie w pomieszczeniu dla osób zatrzymanych, po czym funkcjonariusze T. W. i R. W. udali się na K. celem zabrania stosownej dokumentacji związanej z koniecznością sporządzenia do Sądu przeciwko oskarżonemu wniosku o ukaranie za popełnione wykroczenia.

W tym czasie na miejsce interwencji podjechał samochód marki A., z którego wyszedł brat M. W. (1.), S. W. (1). Zachowywał się on wobec funkcjonariuszy policji arogancko, zarzucał im, że nie zajmują się tym, co trzeba, używał ciągle, pomimo upomnienia, słów nieprzyzwoitych, rzucił też demonstracyjnie przy policjantach niedopałek papierosa. Po kontroli pojazdu S. W., policjanci stwierdzili, że pojazd ten ma pęknięty reflektor i szybę czołową, zatrzymano S. W. dowód rejestracyjny i ukarano mandatami karnymi.

Dowód

- zeznania T. W. (1) k. 67-70, 162

- zeznania D. R. k. 71-72, 155-156

- zeznania Ł. T. k. 73-74, 155

- zeznania R. W. (1) k. 75-76, 156

- zeznania J. P. k. 77-78, 156

- odpisy notatników służbowych funkcjonariuszy policji k. 12-28, 30-35, 37-42

- protokół oględzin płyty z nagraniem rozmów radiowych dyżurnego Komendy Powiatowej Policji w K. z dnia 14.02.2013 r. k. 79-87

- protokół oględzin płyty z nagraniem restauracji (...)’s k. 88-92

Po zwolnieniu, w tym samym dniu 14.02.2013 r. około godziny 15 :20 M. W. (2) udał się na Komendę Powiatową Policji w K., gdzie, pomimo uprzedzenia o odpowiedzialności karnej grożącej za składanie fałszywych zeznań, złożył fałszywe zeznania, podając niezgodnie z prawdą, że podczas interwencji przeprowadzonej wobec niego z nocy z 13 na 14 lutego 2013 r. przez czterech funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w K., funkcjonariusze ci, po wyszarpaniu go z samochodu, bili go i kopali po całym ciele, co miało skądinąd trwać przez okres około 10 minut, podczas gdy on w tym czasie leżał na brzuchu, mając na plecach ręce skute kajdankami.

Następnie, jeszcze tego samego dnia, M. W. udał się do Przychodni (...), gdzie sporządzono jego obdukcję, stwierdzając u niego obrażenia ciała w postaci drobnych otarć naskórka (do 5 cm) w okolicy stawów barkowych oraz piersiowych, otarć naskórka nadgarstków, krwiaka prawej małżowiny usznej, zadrapania naskórka o średnicy 3 cm w okolicy skroniowej prawej, otarcia naskórka w okolicy czołowej 2,3 i 5 cm oraz obrzęku grzbietu nosa. Zaświadczenie to M. W. dołączył do swoich zeznań, na dowód tego, że odniósł stwierdzone w nim obrażenia na skutek pobicia przez policjantów.

W toku prowadzonego już w sprawie jego zeznań śledztwa prowadzonego przez Prokuraturę - najpierw przez Prokuraturę Rejonową w Kędzierzynie-Koźlu pod sygn. akt 3 Ds. 10/13, później przez Prokuraturę Rejonową w Opolu pod sygn. akt 4 Ds. 280/13 – w dniu 28 lutego 2013 r., będąc ponownie uprzedzony o odpowiedzialności karnej grożącej za składanie fałszywych zeznań, w zeznaniach złożonych przed prokuratorem ponownie fałszywie oskarżył policjantów o pobicie podczas przeprowadzonej wobec niego interwencji.

Po przeprowadzeniu śledztwa, w toku którego m.in. zasięgnięto opinii biegłego z dziedziny medycyny sądowej, który wskazał, iż bicie rękami i kopanie po całym ciele pozbawionego możliwości unikania ciosów skutego człowieka przez czterech mężczyzn spowodowałyby znacznie większe obrażenia ciała, niż stwierdzone u M. W., które natomiast odpowiadają obrażeniom typowym dla użycia siły fizycznej i chwytów obezwładniających przez funkcjonariuszy wobec osoby nie wykonującej ich poleceń, postanowieniem z dnia 29.06.2013 r. Prokurator Rejonowy w Opolu umorzył prowadzone śledztwo 4 Ds. 280/13 wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przez policjantów przestępstwa.

Dowód :

- protokół zeznań M. W. z 14.02.2013 r. k. 3-8
- zaświadczenie lekarskie z (...)’a k. 10
- protokół zeznań M. W. z 28.02.2013 r. k. 50-51
- zeznania S. W. (1) k. 52-54, 151
- odpis opinii biegłego z dziedziny medycyny sądowej k.95
- postanowienie umarzające k. 102-109

M. W. (2) ma 25 lat, jest bezdzietnym kawalerem, utrzymuje się z prac dorywczych, w przeszłości był karany za przestępstwo pobicia z art. 158 § 1 k.k.

Dowód :

- informacje podane przez oskarżonego k. 151
- dane o karalności k.149-150
- dane o osobie k.128

Przesłuchany w charakterze oskarżonego M. W. (2) nie przyznał się do popełnienia zarzuconych mu przestępstw, utrzymując, że w swoich zeznaniach opisujących działania podjęte wobec niego przez funkcjonariuszy policji opisał interwencję policjantów zgodnie z jej rzeczywistym przebiegiem.

Dowód :

- wyjaśnienia M. W. (1) k. 121-123, 151

Zważył Sąd, co następuje :

Stosownie do przepisu art. 233 § 1 kk, dopuszcza się fałszywych zeznań ten, kto składając zeznania mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub w innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy, zeznaje nieprawdę lub zataja prawdę. Zabronione zachowanie może mieć formę działania polegającego na świadomym składaniu zeznań nieprawdziwych albo zaniechania, które polega na powstrzymaniu się od podania znanych zeznającemu okoliczności stwierdzających prawdę. Treści zawarte w fałszywych zeznaniach muszą być obiektywnie niezgodne z prawdą, jak również subiektywnie nieprawdziwe. Jest to więc przestępstwo, które można popełnić jedynie umyślnie - w formie zamiaru bezpośredniego lub ewentualnego, tzn. że sprawca musi chcieć zeznać nieprawdę lub zataić prawdę albo przewidywać taką możliwość i z tym się godzić. Nieświadome mówienie nieprawdy, chociażby sprawca mógł błędu uniknąć, jak też działanie lekkomyślne nie wypełniają podmiotowych znamion przestępstwa (por. wyrok SN z dnia 15 stycznia 1999 r., II KKN 129/97, Orz. Prok. i Pr. 1999, nr 9, poz. 1). Drugim warunkiem przedmiotowym odpowiedzialności jest, aby przyjmujący zeznania, działając w zakresie swych uprawnień, uprzedził zeznającego o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania albo odebrał od niego przyrzeczenie (art. 233 § 2). Kompetencję do przyjmowania zeznań regulują odpowiednie przepisy procesowe, które określają kogo można przesłuchiwać pod rygorem odpowiedzialności za fałszywe zeznania oraz tryb przesłuchania (uchwała SN z dnia 19 sierpnia 1999 r., I KZP 22/99, OSNKW 1999, nr 9-10, poz. 51; por. też postanowienie SN z dnia 2 lutego 2004 r., V KK 168/03, OSNKW 2004, nr 3, poz. 29). W zakresie przesłuchania świadka przepisem tym jest art. 190 § 1 k.p.k., nakazujący, by przed rozpoczęciem przesłuchania uprzedzić świadka o odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy lub zatajenie prawdy.

W przekonaniu Sądu, ocena wszystkich przeprowadzonych w sprawie dowodów, również wyjaśnień oskarżonego M. W. (1), którym Sąd odmówił wiarygodności, dokonana swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, wskazuje w sposób niewątpliwy na popełnienie przez oskarżonego zarzuconych mu przestępstw składania fałszywych zeznań, wypełniających wszystkie, opisane wyżej znamiona czynów z art. 233 § 1 k.k..

Odnośnie oceny stanu faktycznego, którego dotyczą zeznania M. W. złożone w dniach 14 i 28.02.2014 r., w niniejszej sprawie istnieją dwie wersje przebiegu zdarzenia – wersja oskarżonego, iż podczas interwencji czterech funkcjonariuszy policji, po wyszarpaniu go z samochodu, biło go i kopało po całym ciele, co miało trwać przez okres około 10 minut, podczas gdy on w tym czasie leżał na brzuchu, mając na plecach ręce skute kajdankami, w wyniku czego doznał stwierdzonych w obdukcji lekarskiej obrażeń ciała w postaci drobnych otarć naskórka (do 5 cm) w okolicy stawów barkowych oraz piersiowych, otarć naskórka nadgarstków, krwiaka prawej małżowiny usznej, zadrapania naskórka o średnicy 3 cm w okolicy skroniowej prawej, otarcia naskórka w okolicy czołowej 2,3 i 5 cm oraz obrzęku grzbietu nosa.. Drugą wersją jest wersja przeprowadzających wobec oskarżonego czterech funkcjonariuszy policji T. W. (1), R. W. (1), D. R. i Ł. T., zgodnie z którą powstałe u oskarżonego obrażenia ciała powstały wyłącznie w toku podejmowanych wobec niego czynności służbowych polegających na konieczności siłowego wyciągnięcia oskarżonego z samochodu, którego uparczywie nie chciał na wezwanie opuścić, przy zastosowaniu chwytów siłowych i obezwładniających, oraz późniejszego położenia oskarżonego na brzuchu na podłożu, na którym się szarpał, zanim nie założono mu kajdanek.

Obie wersje zostały przez Sąd rozpatrzone i ocenione w świetle całokształtu materiału dowodowego. Próbę weryfikacji pozytywnie przeszła tylko wersja stanowiąca podstawę ustalenia stanu faktycznego, wynikająca z zeznań interweniujących funkcjonariuszy policji.

Abstrahując od faktu, że zeznania przesłuchanych czterech interweniujących funkcjonariuszy policji są spójne i konsekwentne, znajdując oparcie nie tylko w zapisach z ich notatników służbowych, ale również w zeznaniach pełniącego funkcję oficera dyżurnego KPP w K. J. P., któremu na bieżąco składali relację o rozwijającej się dynamicznie sytuacji, co też znalazło odzwierciedlenie w protokole z odsłuchania zapisów tych relacji (por. k.79-87), to przede wszystkim relację oskarżonego w sposób ewidentny dyskredytuje charakter odniesionych przez niego obrażeń ciała. W ocenie Sądu, opierając się w tym względzie nie tylko na wskazaniach opinii biegłego z dziedziny medycyny sądowej (k.95), ale przede wszystkim na zastosowanych przy wydawaniu tej opinii przez biegłego zasadach logiki, doświadczenia życiowego i wskazaniach wiedzy, stanowiących kryterium oceny materiału dowodowego również przez organ procesowy w toku procesu karnego, stwierdzić jednoznacznie należy, że charakter tych obrażeń wskazuje, że powstały w toku wykonywania z oskarżonym czynności opisanych przez funkcjonariuszy, jednocześnie wykluczając, by doszło do pobicia, a w istocie znęcania się nad oskarżonym, w sposób przez niego opisany. Oskarżony był w końcu siłą wyciągany z samochodu, wręcz wyszarpywany wobec stawianego przez siebie biernego oporu, a następnie w trakcie dalszego szarpania położony twarzą do niego na twardym podłożu, czemu doskonale odpowiadają stwierdzone u oskarżonego obrażenia ciała w postaci drobnych otarć naskórka w okolicy stawów barkowych oraz piersiowych, otarć naskórka nadgarstków, zadrapania naskórka o średnicy w okolicy skroniowej prawej, otarcia naskórka w okolicy czołowej oraz obrzęku grzbietu nosa. Jedynym tutaj różniącym się od innych charakterem obrażeniem jest krwiak prawej małżowiny usznej, chociaż i tutaj nie można wykluczyć, że obrażenie to powstało na skutek stosowania przez policjantów wobec oskarżonego chwytów obezwładniających. Zdaniem Sądu, wykluczyć jednak należy i uznać za ewidentnie nieprawdziwą wersję oskarżonego, by już leżąc na brzuchu, będąc skuty z rękami na plecach, był przez czterech funkcjonariuszy kopany i bity pięściami po całym ciele i to przez okres około 10 minut. Gdyby tak było, to przecież oskarżony, który nie posiadał możliwości wykonania żadnego uniku, czy też zasłonięcia głowy, odniósłby znacznie dalej idące obrażenia ciała i przede wszystkim obrażenia te byłyby umiejscowione nie na przedniej stronie ciała, na której oskarżony leżał i która była zasłonięta od ciosów, ale po bokach i tylnej części ciała. Tymczasem, oskarżony na tych częściach ciała, odsłoniętych dla ciosów, nie posiadał żadnych obrażeń, co jednoznacznie wskazuje, że oskarżony, pomawiając funkcjonariuszy o pobicie, dopuścił się w tym względzie świadomego kłamstwa.

Jeśli chodzi o zeznania innych osobowych źródeł dowodowych, miały one dla ustalenia stanu faktycznego znaczenie drugorzędne. Zeznania brata oskarżonego S. W. (1) posłużyły do ustalenia relacji, która złożył mu po zdarzeniu oskarżony; świadek ten widział również po zdarzeniu u brata określone obrażenia ciała, ale też w tym względzie dla ustalenia powstałych u oskarżonego obrażeń najzupełniej miarodajna była przecież obdukcja sporządzona przez lekarza z Przychodni (...).

Niemal bez znaczenia były natomiast zeznania pracowników McDonald's w K. w osobach P. M. i M. S., gdyż w ogóle nie kojarzyli sytuacji, gdy kierowca jednego z pojazdów nie zatrzymał się na wezwanie policjantów. Większe już znaczenie miały oględziny płyty z nagraniem monitoringu z tej restauracji, na którym to nagraniu jednak widać było tylko przejeżdżający w polu widzenia kamery ciemny samochód, a następnie radiowóz policyjny.

Odnosnie zeznań A. Ż. (1) i zawartej przez niego z oskarżonym umowy sprzedaży samochodu, miały one tylko znaczenie pomocne w niniejszej sprawie dla oceny sytuacji materialnej oskarżonego, tzn. pozwoliły one ustalić, iż oskarżony sprzedał temu świadkowi swój dotychczasowy samochód wyceniony na kwotę ok. 6000 złotych, uzyskując w zamian pewną kwotę pieniędzy oraz inny samochód, którego wartość wyceniono na kwotę ok. 2000 złotych.

Z uwagi na powyższe rozważania, uznał Sąd oskarżonego M. W. (1) za winnego tego, że:

- w dniu 14.02.2013r. w Komendzie Powiatowej Policji w K., po uprzednim uprzedzeniu o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego zeznania, złożył nieprawdziwe zeznania mające służyć za dowód w postępowaniu przygotowawczym o sygnaturze 4 Ds. 280/13 prowadzonym przez Prokuraturę Rejonową w Opolu (wcześniej 3 Ds. 10/13 prowadzonym przez Prokuraturę Rejonową w Kędzierzynie-Koźlu), polegające na podaniu nieprawdy, iż podczas przeprowadzonej wobec niego w nocy z 13/14 lutego 2013r. przez czterech funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w K. interwencji funkcjonariusze ci po wyszarpaniu go z samochodu bili go i kopali po całym ciele, tj. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 233 § 1 k.k.,

- w dniu 28.02.2013r. w Prokuraturze Rejonowej w Kędzierzynie-Koźlu, po uprzednim uprzedzeniu o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego zeznania, złożył nieprawdziwe zeznania mające służyć za dowód w postępowaniu przygotowawczym o sygnaturze 4 Ds. 280/13 prowadzonym przez Prokuraturę Rejonową w Opolu (wcześniej 3 Ds. 10/13 prowadzonym przez Prokuraturę Rejonową w Kędzierzynie-Koźlu), polegające na podaniu nieprawdy, iż podczas przeprowadzonej wobec niego w nocy z 13/14 lutego 2013r. przez czterech funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w K. interwencji funkcjonariusze ci po wyszarpywaniu go z samochodu bili go i kopali po całym ciele, tj. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 233 § 1 k.k.,

przy przyjęciu, że oba wyżej opisane przestępstwa tworzą ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k., i wymierzył mu za nie na podstawie art. 233 § 1 k.k. przy zast. art. 91 § 1 k.k. karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie jednocześnie na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby.

Podkreślić w tym miejscu należy, że w stosunku do zarzutów zawartych w akcie oskarżenia, zmiana opisu przypisanych oskarżonemu przestępstw miała charakter wyłącznie formalny, gdyż polegała na eliminacji z opisu wielu zbędnych elementów, które w istocie nie odnosiły się bezpośrednio do znamion czynu z art. 233 § 1 k.k., ale stanowiły już argumentację uzasadniającą fakt złożenia przez oskarżonego fałszywych zeznań.

Uznając, iż konieczne jest zastosowanie wobec oskarżonego realnej dolegliwości, na podstawie art. 71 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk orzekł Sąd wobec oskarżonego również karę akcesoryjnej grzywny w wysokości 30 stawek dziennych, przy ustaleniu wartości jednej stawki na kwotę 10 złotych.

Przy wymiarze kary pozbawienia wolności i grzywny na niekorzyść oskarżonego poczytał Sąd dużą społeczną szkodliwość czynów oskarżonego, wynikającą m.in. z tego, że zeznania świadków są w postępowaniu karnym podstawowym środkiem ustalania prawdy, co w jego przypadku połączone było z przejawianą podczas zdarzenia z dnia 14.02.2013 r. i w późniejszym okresie podlegającą negatywnej ocenie postawą, zasługującą na nazwanie jej bezwzględny cynizmem, bo za taką należy uznać pomawianie wykonujących w końcu swoje obowiązki policjantów

o pobicie o znamionach w istocie znęcania nad bezbronnym człowiekiem, z takim drastycznym opisem, jak bicie pięściami i kopanie po całym ciele przez czterech funkcjonariuszy przez około 10 minut skutego oskarżonego, podczas oskarżony doskonale wiedział, że do takiego pobicia nie doszło, a obrażeń, typowych dla obezwładniania, doznał podczas opierania się policjantom i jego obezwładniania.

Uwzględniając na niekorzyść oskarżonego także jego uprzednią karalność, Sąd jednocześnie nie znalazł, poza stosunkowo młodym wiekiem, okoliczności mogących przemawiać na korzyść oskarżonego.

Analizując kwestię wymiaru kary za przypisane oskarżonym przestępstwa, Sąd kierował się wskazaniem w zakresie wymiaru kary opisanymi w art. 53 § 1 i 2 kk, wyrażającymi dyrektywy prewencji indywidualnej oraz generalnej w jej znaczeniu pozytywnym.

W ocenie Sądu, pomimo wskazanych wyżej okoliczności obciążających, oskarżony M. W. zasługuje jeszcze na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności. Orzeczona natomiast kara grzywny jest w pełni adekwatna do możliwości majątkowych oskarżonego, który jest młodym, zdrowym człowiekiem, zdolnym do wykonywania pracy zarobkowej. W istocie też oskarżony osiąga bliżej nie ujawnione przez siebie dochody z wykonywania pracy dorywczej, a ponadto zwrócić należy uwagę na fakt wynikający z zeznań A. Ż. (1) (k.65-66), że oskarżony jest właścicielem otrzymanego w rozliczenie od A. Ż. samochodu osobowego o szacunkowej wartości około 2000 złotych.

Wymierzone kary, uwzględniając wskazany wyżej duży stopień społecznej szkodliwości czynów oskarżonego realizują, zdaniem Sądu, wobec oskarżonego cele zapobiegawcze i wychowawcze, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

O kosztach sądowych orzekł Sąd na podstawie art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 3 oraz art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych, zasądając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe wydatków kwocie 300 złotych, obejmujące zwrot wydatków w wysokości 90 złotych, wydatków tym zwrot wydatków za dane o karalności (50 zł) i dwa ryczałty za koszty doręczeń (po 20 zł każdy), oraz opłatę od wymierzonej kary pozbawienia wolności i grzywny w łącznej kwocie 210 złotych.

Sędzia

Zarządzenia :

- 1/ odnotować sporządzenie uzasadnienia,
- 2/ odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć oskarżonemu,
- 3/ kal. 14 dni.